

КАМІНСЬКИЙ Платон Олексійович
*Київський інститут Національної гвардії
України,
слухач магістратури*
Науковий керівник:
ОСТРОВСЬКИЙ Сергій
Олександрович
*Київський інститут Національної гвардії
України,
кандидат юридичних наук, доцент*

ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПОЛІТИКИ ДЕРЖАВИ У СФЕРІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Основною метою є модернізація Збройних сил України для підвищення їхньої ефективності, мобільності та забезпечення сучасним військовим обладнанням, щоб захистити країну. Оновлення правоохоронних органів, спеціальних служб і розвідувальних структур спрямоване на забезпечення їхньої дієвості відповідно до стандартів Європи, принципів державності, патріотизму, професіоналізму, демілітаризації, координації, результативної співпраці, чіткого поділу завдань, уникнення дублювання функцій. Також планується нова модель співпраці між військовими і цивільними. Перетворення в СБУ полягає в усуненні неприпустимих правоохоронних функцій, що трансформує її в орган, який відповідає за контррозвідувальну діяльність, гарантує національну безпеку, захищає конституційний лад, територіальну цілісність, економічні, науково-технічні та оборонні ресурси від загроз, що виходять від іноземних розвідок і терористичних організацій. Реформа прикордонної служби спрямована на посилення здатності органу охороняти державний кордон, захищати суверенні права країни у виключній морській економічній зоні через створення мобільних механізованих підрозділів та мобільного загону для швидкого реагування. Пріоритетними завданнями політики безпеки є відновлення територіальної цілісності держави, гарантування верховенства права на всій її території та реінтеграція тимчасово окупованих чи неконтрольованих територій. Досягнення цих цілей можливе через політичний діалог, пошук варіантів надання додаткових повноважень місцевим органам влади та регіонам, а також через забезпечення прав усіх етнічних груп на території України. Необхідність реформ у всіх сферах – політичній, адміністративній, судовій, податковій, земельній, освіті, охороні здоров'я, безпеці – є невідкладною, оскільки аналітики підкреслюють, що досягти цих цілей можна лише об'єднаними зусиллями державних інституцій. Важливим завданням є захист суверенітету, забезпечення цілісності державних кордонів, охорона національних інтересів, відновлення контролю над тимчасово окупованими територіями та відновлення миру. Ці цілі можливі завдяки

злагодженої співпраці національних і міжнародних сторін. Важливо врахувати, що поліпшення системи національної безпеки є безперервним процесом, який впливає як на державні структури, так і на суспільство. Постійне вдосконалення цієї системи сприяє прогресивному розвитку держави, захисту національних інтересів і стабільності. Верховна Рада, Президент, уряд, судова система та інші державні інституції мають зобов'язання удосконалювати систему національної безпеки відповідно до Конституції та основного закону про національну безпеку. Президент визначає терміни для розробки та затвердження Доктрини національної безпеки, а також індикатори та показники стану національної безпеки, оцінює роботу всіх державних органів у цій сфері та формує пріоритети на основі поточної ситуації. Щорічно Президент звітує перед українським народом у Верховній Раді про стан безпеки. Політичні інституції відіграють ключову роль у забезпеченні національної безпеки України. Політична система країни є комплексом взаємопов'язаних державних, громадських і політичних структур, що розвивають самостійність та політичну активність особистості в процесі здійснення влади. Система політичного управління державою передбачає визначеність політичних цілей, національних інтересів, структури держави, правової системи, методів управління та контролю за виконанням рішень [1, с. 22-31]. Політичні партії та лідери мають на основі інтересів суспільства формулювати завдання розвитку країни, об'єднувати суспільство для досягнення цілей і програм, формувати політичну свідомість суспільства та стимулювати його активність, гарантувати політичну стабільність та баланс. Розробляти закони для регулювання поведінки громадян і контролювати їх виконання.

Кожна сфера управління має власні загрози, які можуть перешкоджати досягненню національних інтересів і становити загрозу для безпеки. Перерахуємо сфери: Сфера державного управління – це цілеспрямований вплив держави на суспільство, свідомість, діяльність громадян з метою реалізації державної політики та досягнення національних інтересів. Державне управління є регулятором і суб'єктом системи забезпечення національної безпеки. Це також загроза для досягнення національних інтересів, динаміка яких коригується стратегіями та доктринами. Соціальна сфера державного управління – це система взаємодії особистості, суспільства та держави. Цей сектор має забезпечувати соціальну стабільність, зменшення рівня безробіття, поліпшення рівня життя. Важливими є створення сильного середнього класу, соціальний захист та пенсійні реформи. Показники включають рівень безробіття, доходи, демографічні дані, мінімальні заробітки, очікувану тривалість життя. Соціальна безпека досягається через підвищення рівня життя, освіту, створення середнього класу. Механізми – це зміни в соціальних реформах, розподіл фінансів між урядом і місцевими органами. Економічна сфера управляє розвитком економіки, яка є критерієм безпеки. Фінансове управління відповідає за фінансовий суверенітет держави, стабільність банківської системи, зниження кредитних

ставок, забезпечення стабільності фінансово-економічної системи. Інформаційне управління базується на чесності та правдивості. Громадяни повинні мати доступ до інформації, а також запобігати монополізації та маніпуляціям в інформаційній сфері. Держава контролює й протидіє інформаційним загрозам. Управління кіберпростором забезпечує захист даних громадян, державних установ та підприємств, а також захист інформаційної безпеки держави. Пріоритетом є розробка національної стратегії кібербезпеки та впровадження сучасних автоматизованих систем для захисту від кіберзагроз, резервування інформаційних систем і вчасне реагування на загрози у реальному часі [2, с. 57-60].

Список використаних джерел:

1. Пилипчук В. Теоретико-правові проблеми подолання глобальних викликів і загроз національній безпеці. Вісник Академії правових наук України. 2008. № 1. С. 22–31.
2. Шаптала, Н.К., Камінська, Н.В. Державна політика України з питань тимчасово окупованих територій: проблеми концептуалізації в сучасному науковому дискурсі. Філософські та методологічні проблеми права. 1, 2022. С. 57-60.
3. Модель процесу визначення загроз воєнній безпеці, як складової національної безпеки держави / С. Гаценко та ін. Сучасні інформаційні технології у сфері безпеки та оборони. 2021. Т. 42, № 3. С. 111–116.
4. Булан А. Спеціальні загрози національній безпеці в сучасних умовах. Євроатлантикінформ. 2006. № 5. С. 62–64.